

Χαιρετισμός Περιφερειάρχη Αττικής, Ρένας Δούρου
στην εκδήλωση για την
Ημέρα Μνήμης Ελλήνων Εβραίων Μαρτύρων και Ηρώων του Ολοκαυτώματος

Αξιότιμοι προσκεκλημένοι,
Σεβαστοί όμηροι,

“Το να ξεχάσουμε τους νεκρούς, είναι σαν να τους σκοτώνουμε για δεύτερη φορά”.
Τα λόγια του μεγάλου απόντα για τα θύματα του χειρότερου εγκλήματος κατά της
Ανθρωπότητας, μας εγκαλούν.

Υπενθυμίζοντας εκείνο το χρέος που κρατά άσβεστη τη μνήμη.

Ειδικά σήμερα που ζούμε σε ένα ναρκοθετημένο πεδίο.

Ένα πεδίο που ορίζεται και καθορίζεται

από τις πολλαπλασιαζόμενες απειλές κατά της Δημοκρατίας,

από τις συστηματικές προσπάθειες του ιστορικού αναθεωρητισμού,

από την ανάκαμψη των πολλών εκφάνσεων του φασισμού,

από την απαξίωση της έννοιας της Πολιτικής,

από την υποχώρηση της Παιδείας, με την άγνοια της ιστορίας της Αντίστασης ενός τόπου
που έχει ματώσει από τις μαζικές θυσίες.

Ένα ναρκοθετημένο πεδίο που σκιάζεται από την επίμονη παρουσία του αντισημιτισμού –
το είδαμε πρόσφατα σε ένα πανό στη διαδήλωση για το Μακεδονικό στο Σύνταγμα.

“Εβραίοι και Βαλκάνιοι της Βουλής τη βάψατε”

έγραφε το πανό που κρέμασαν άγνωστοι σε απόσταση λίγων μόλις μέτρων από το
κενοτάφιο του Άγνωστου Στρατιώτη,

χωρίς να προκληθεί καμία επίσημη αντίδραση.

Θεέ μου ελπίζω να μην συνηθίσαμε.

Το διαπιστώνουμε επίσης με τη συστηματική βεβήλωση εβραϊκών μνημείων, όπως
πρόσφατα αυτό στον χώρο του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου, και μνημείων για το εβραϊκό
Ολοκαύτωμα σε όλη τη χώρα.

Το επιβεβαιώνουν επιστημονικές έρευνες,

από την αμερικανική οργάνωση Anti-Defamation League ως το Πανεπιστήμιο της
Οξφόρδης,

που κατατάσσουν τη χώρα μας μεταξύ εκείνων όπου ο αντισημιτισμός είναι ιδιαίτερα

διαδεδομένος και σε πολλά επίπεδα.

Μόνο την περσινή χρονιά καταγράφηκαν πλέον των 18 βεβηλώσεων εβραϊκών χώρων στην πατρίδα μας, δείχνοντας ότι οι νοσταλγοί του σκοταδισμού κάθε άλλο παρά έχουν καταθέσει τα όπλα...

Και δεν χρησιμοποιώ τυχαία, κυρίες και κύριοι, πολεμικούς όρους.

Γιατί έχουμε πόλεμο.

Έναν πόλεμο για την επανανοηματοδότηση ιερών εννοιών.

Έναν πόλεμο για το μυαλό και την καρδιά των παιδιών μας.

Έναν πόλεμο για τη Μνήμη και τη Γνώση, που δεν πρέπει να επιτρέψουμε στους σύγχρονους οπαδούς του Ναζισμού, τους θαυμαστές των συνεργατών των Ναζί της Κατοχής και των στρατοπέδων θανάτου, να τον κερδίσουν.

Και όσο πιο γρήγορα συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός είναι ο δικός μας, σύγχρονος πόλεμος,

πόλεμος διαρκείας κατά της Λήθης,

της παραπληροφόρησης,

της σχετικοποίησης,

της παρακμής και του σκοταδισμού,

τόσο πιο αποτελεσματικά θα ανταποκριθούμε στο ύψιστο, οικουμενικό μας χρέος:

να αντιμετωπίσουμε τη φυσική απώλεια της ζώσας μνήμης.

Τη φυσική φθορά και των τελευταίων Μαρτύρων.

Των Επιζήσαντων που μεταλαμπάδευσαν τη Γνώση,

συντηρώντας τη Μνήμη και λειτουργώντας ως οι συνδετικοί κρίκοι του χθες με το σήμερα.

Ακολουθώντας τα τελευταία λόγια του γνωστού Εβραίου ιστορικού Σίμον Ντούμπνοφ,

λίγο πριν δολοφονηθεί από τους Ναζί κατά την εκκένωση του γκέτο στη Ρίγα, τον

Δεκέμβριο του 1941, σε ηλικία 81 ετών:

“Να γράφετε και να μαρτυράτε”.

Διασφαλίζοντας έτσι τη Μνήμη για το μέλλον, όχι μίας κοινότητας αλλά της Ανθρωπότητας ολόκληρης.

Γιατί η υπόθεση του εβραϊκού Ολοκαυτώματος μας αφορά όλους.

Ειδικά σήμερα που η ακροδεξιά σηκώνει κεφάλι,

απαιτώντας διαρκή εγρήγορση καθώς,

η επιχείρηση εγκαθίδρυσης του ναζισμού στην Ελλάδα και την Ευρώπη αποτελεί

παραδοξότητα στα όρια της σχιζοφρένειας.

Κυρίες και κύριοι

Σήμερα στην Ευρώπη,
όπως μαρτυρούν και τα εκλογικά αποτελέσματα των τελευταίων ετών,
τα φαντάσματα του χθες,
του σκοταδισμού,
οι αμετανόητοι θαυμαστές και μιμητές των εμπνευστών του βιομηχανοποιημένου θανάτου,
επιχειρούν να καθορίσουν τις τύχες μιας ηπείρου που στιγματίστηκε ανεξίτηλα από τη
ναζιστική θηριωδία.

Επιχειρούν να πλήξουν το ευρωπαϊκό οικοδόμημα.

Την κοινωνική Δικαιοσύνη.

Την Ειρήνη.

Αυτό ακριβώς που κτίστηκε στα ερείπια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου, από την
ανάγκη θωράκισης των ευρωπαϊκών κοινωνιών απέναντι στην απειλή του ναζισμού και
του εθνικισμού.

Σήμερα οι νοσταλγοί τους επιχειρούν να δημιουργήσουν σύγχυση, να σπείρουν ξανά τον
φόβο, την άγνοια.

Αποδεικνύοντας την επικαιρότητα της ανάληψης της ευθύνης.

Γιατί σήμερα, όπως και χθες, η παθητικότητα, η αδιαφορία και η ουδετερότητα ήταν και
είναι συνενοχή.

Η επιλογή στρατοπέδου απέναντι στη σύγχρονη απειλή του φασισμού και του
αντισημιτισμού, επιβάλλεται ειδικά στον 21ο αιώνα.

«Το Ολοκαύτωμα γεννήθηκε και εκτελέστηκε στη σύγχρονη ορθολογική μας κοινωνία, στο
υψηλό επίπεδο του πολιτισμού μας, της κορυφαίας κατάκτησης της κουλτούρας μας και για
τον λόγο αυτό αποτελεί πρόβλημα αυτής της κοινωνίας, αυτού του πολιτισμού και αυτής
της κουλτούρας»,

παρατηρεί ο Ζίγκμουντ Μπάουμαν, σκιαγραφώντας το χρέος μας στην περίοδο μετά τους
Μάρτυρες: την ολιστική αντιμετώπιση του φαινομένου του Ολοκαυτώματος.

Ειδικά μάλιστα στην πατρίδα μας ο ναζισμός και οι νοσταλγοί του, όποια προβιά κι αν
φορέσουν – πολιτική, θρησκευτική, κοινωνική -,

όποια σημαία ευκαιρίας κι αν ανεμίσουν, πρέπει να είναι εξοστρακισμένοι.

Γιατί έτσι επιβάλλει το χρέος προστασίας της Δημοκρατίας στον τόπο μας.

Χρέος να υψώσουμε τείχος προστασίας απέναντι στις απόπειρες να αλωθεί ο
εμβληματικός χώρος της Δημοκρατίας, το Κοινοβούλιο από την ακροδεξιά.

Τείχος προστασίας εκτός αλλά κι εντός Βουλής.

Ένα χρέος που δυστυχώς ορισμένοι παραβιάζουν στο όνομα μικροπαραταξιακών στοχεύσεων.

Ωστόσο το μαρτύριο των 67.000 Ελλήνων Εβραίων στα στρατόπεδα θανάτου των Ναζί, που αποτελεί κομμάτι της Ιστορίας του τόπου μας,

έχει τραβήξει ανεξίτηλη κόκκινη γραμμή:

Υπέρ ή κατά του φασισμού και όλων των μορφών του.

Υπέρ ή κατά της αξίας της ανθρώπινης ύπαρξης.

Μια κόκκινη γραμμή που δεν εξαφανίζεται ανάλογα με τις πολιτικές σκοπιμότητες της στιγμής.

Και όσοι επιλέγουν να σωπάσουν ή, ακόμη χειρότερα, να “ξεπλύνουν” των ευθυνών τους τους νοσταλγούς των Ναζί,

όπως κάποιοι στις δεκαετίες του 1930 και του 1940,

φέρουν ακέραιο το βάρος της επιλογής τους.

Απέναντι στην Ιστορία,

απέναντι στη Μνήμη.

Απέναντι στη Δημοκρατία στην κοιτίδα όπου γεννήθηκε.

«Και αν, με την εξαίρεση των δολοφόνων και των συνεργών τους, κανείς δεν ευθύνεται για τον πρώτο τους θάνατο, εμείς ευθυνόμαστε για τον δεύτερο» - ο μεγάλος απών θα είναι πάντα παρών.

Σας ευχαριστώ